

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 429/2021-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivom Babjakom, advokátom, Sov. hrdinov 33, Svidník, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 201/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 201/2016 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré je Okresný súd Prešov **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Prešov **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 201/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“). V napadnutom konaní navrhuje okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 5 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 429/2021-17 z 9. novembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. V konaní vo veci samej má sťažovateľ procesné postavenie žalobcu proti žalovanej v 1. rade obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 1. rade“), vo veci žaloby o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (tvoriacej súčasť Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 0365/LCL01091112 z 29. októbra 2009, pozn.) a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (v tejto časti smeruje žaloba proti žalovanej v 2. rade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pozn.). Napadnuté konanie začalo na základe žaloby sťažovateľa okresnému súdu doručenej 16. decembra 2016.

3. Sťažovateľ uviedol, že k podanej žalobe sa žalovaná v 1. rade nevyjadrila a ani neeviduje, že by jej bola zo strany okresného súdu v tomto smere daná výzva na vyjadrenie. Taktiež sťažovateľovi nebola doručená žiadna výzva na doplnenie žaloby. Z dôvodu nečinnosti okresného súdu podal 12. júna 2021 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní. Na tú dostal odpoveď, že vzhľadom na vysoký počet pridelených vecí, práceneschopnosť zákonného sudcu, ako aj mimoriadne opatrenia a obmedzenia v činnosti okresného súdu v súvislosti s pandémiou COVID-19 zákonný sudca uprednostnil vybavovanie urgentnejších, prípadne jednoduchších vecí, v ktorých boli účastníci konania aktívni, a následne veci vybavoval podľa poradia a časových možností.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté konanie je poznačené nečinnosťou okresného súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na celkovú dĺžku napadnutého konania. Dodal, že do podania ústavnej sťažnosti okresný súd ani po takmer piatich rokoch nevydal meritórne rozhodnutie a vo veci nebol uskutočnený žiadny relevantný procesný úkon. Na záver uviedol, že kompenzačné konanie, o ktoré ide aj v napadnutom konaní, už zo svojej povahy vyžaduje rýchle rozhodnutie vo veci.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa a prehľad procesných úkonov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Ústavný súd si už v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti od okresného súdu vyžiadal aj jeho vyjadrenie k samotnej ústavnej sťažnosti. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 Spr O 1100/2021 doručenom ústavnému súdu 11. októbra 2021 v podstatnom uviedol,

že podanú ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, poukázal na to, že sťažovateľ podľa súdneho registra okresného súdu je alebo bol na okresnom súde účastníkom približne 40 sporových súdnych konaní (väčšinou ako žalobca, pozn.). Ďalej uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľa, že do dňa podania ústavnej sťažnosti neevduje žiaden procesný úkon okresného súdu, a to z dôvodu, že vo veci bolo vydané uznesenie okresného súdu o neodkladnom opatrení [č. k. 13 Csp 201/2016-20 zo 16. januára 2017, pozn.; (ďalej aj „uznesenie o neodkladnom opatrení“)]. Dodal, že 13. marca 2017 bolo sťažovateľovi doručené na vyjadrenie odvolanie žalovanej v 1. rade proti tomuto uzneseniu, na ktoré sťažovateľ nereagoval. Tiež uviedol, že 4. augusta 2021 bolo sťažovateľovi (resp. jeho právnomu zástupcovi, pozn.) spolu s termínom pojednávania (nariadeným na 28. september 2021, pozn.) doručené aj uznesenie okresného súdu (č. k. 13 Csp 201/2016-83 z 3. augusta 2018, pozn.), ktorým okresný súd sťažovateľa podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vyzval, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovanej v 1. rade, na túto výzvu však sťažovateľ nijak nereagoval. Opakovane poukázal na to, že v čase podania ústavnej sťažnosti už sťažovateľovi bolo doručené predvolanie na pojednávanie, ktoré sa konalo 28. septembra 2021, po ktorom okresný súd meritórne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 13 Csp 201/2016-87 z 28. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 28. septembra 2021“), ktorý už bol aj expedovaný. Tiež uviedol, že samotný právny zástupca sťažovateľa (v konaní vo veci samej, pozn.) v obdobných veciach a v podstate paušálnym (formulárovým) spôsobom na okresnom súde zastupuje klientov ako spotrebiteľov v stovkách súdnych sporov, ktorými „zavalil“ okresný súd. Zároveň uviedol, že priebeh napadnutého konania je okrem objektívnych okolností (pandémia COVID-19, pozn.) ovplyvnený aj nečinnosťou samotného sťažovateľa (nevyjadrenie sa k okresným súdom zaslanej výzve, pozn.), ktorý nevyužil ani žiadne prostriedky na urýchlenie konania, čím by prezentoval zvýšený záujem na jeho výsledku, a až doteraz sa o vec na okresnom súde nezaujímal.

5.1. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 Spr O 1100/2021 (po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, pozn.) doručenom ústavnému súde 10. decembra 2021 prostredníctvom zákonného sudcu v podstatnom argumentoval, že odvolávajúci sa na už uvedené skutočnosti naďalej považuje podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú. Doplnil, že proti rozsudku okresného súdu z 28. septembra 2021 nebolo podané odvolanie, a tak nadobudol už aj právoplatnosť (21. októbra 2021, pozn.). Vzhľadom na to zastáva názor, že účelom podanej ústavnej sťažnosti tak nie je tzv. náprava v napadnutom konaní, ale len samoučelné podanie na účel dosiahnutia zisku. Opakovane poukázal na pasivitu sťažovateľa a jeho nedostatočne aktívny prístup, čím spochybňoval tvrdenie sťažovateľa o tom, že napadnuté konanie má pre neho zásadný význam. Zároveň poukázal na predĺženie napadnutého konania v dôsledku objektívnej okolnosti, a to obmedzení v súvislosti s COVID-19, ako aj na veľké množstvo zákonnému sudcovi pridelených spisov a jeho práceneschopnosť v dôsledku zdravotných problémov. Tiež dodal, že na základe v súdnom registri vyznačenej doložky právoplatnosti neodkladného opatrenia vec omylom považoval za už skôr právoplatne skončenú. V súvislosti s požiadavkou sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia poukázal na to, že ide o úplne všeobecné a vágne tvrdenia, ktoré sťažovateľ ničím konkrétnym vo vzťahu k svojej osobe a žiadnymi konkrétnymi okolnosťami jeho údajnej ujmy neobjektivoval, teda sa k tomu ani nie je možné bližšie vyjadriť. Poukázal aj na nepomer požadovaného finančného zadosťučinenia k hodnote predmetu sporu.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ sa na výzvu ústavného súdu z 10. decembra 2021 k stanoviskám okresného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 15. decembra 2021, v ktorom v súvislosti s argumentáciou okresného súdu (resp. zákonného sudcu, pozn.) opakovane poukázal na úplnú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní v súčte približne štyroch rokov (od 18. mája 2017 do 3. augusta 2021, pozn.). Poukázal pri tom, že išlo o skutkovo a právne jednoduchú vec. Dodal, že za nečinnosť bol zodpovedný práve okresný súd (resp. zákonný sudca, pozn.), ktorý vo veci 4 roky nekonal.

III.3. Prehľad procesných úkonov:

7. Ústavný súd z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu zistil, že po začatí napadnutého konania (po doručení žaloby sťažovateľa okresnému súdu 16. decembra 2016, pozn.) okresný súd uznesením č. k. 13 Csp 201/2016-20 zo 16. januára 2017 nariadil na návrh sťažovateľa vo veci neodkladné opatrenie a zároveň 27. januára 2017 vyzval žalovanú v 1. rade na vyjadrenie sa k žalobe. Proti uzneseniu o neodkladnom opatrení podala žalovaná v 1. rade odvolanie (okresnému súdu doručené 20. februára 2017, pozn.), ktoré bolo okresným súdom spolu so spisom Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie predložené 3. apríla 2017. Spis spolu s rozhodnutím o odvolaní – uznesením krajského súdu č. k. 25 Co 20/2017-69 z 2. mája 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) bol okresnému súdu vrátený 5. mája 2017 (uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 18. mája 2017, pozn.). Následne bol okresný súd vo veci absolútne nečinný až do 3. augusta 2021 (teda v súčte približne 4 rokov, pozn.), keď vo veci nariadil pojednávanie na 28. september 2021 a sťažovateľa zároveň vyzval na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovanej v 1. rade, ktoré bolo okresnému súdu doručené ešte 10. apríla 2017. Okresný súd 28. septembra 2021 vykonal pojednávanie vo veci, po ktorom bol vyhlásený rozsudok okresného súdu z 28. septembra 2021 (sporovým stranám expedovaný 5. októbra 2021, pozn.), ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. októbra 2021. Následne uznesením č. k. 13 Csp 201/2016 z 25. novembra 2021 (právoplatným 17. decembra 2021 a vykonateľným 21. decembra 2021, pozn.) okresný súd rozhodol o trovách napadnutého konania (ďalej len „uznesenie okresného súdu o trovách konania“).

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov konania a spisu okresného súdu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu.

Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 295/2019).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom okresného súdu alebo na ich vznik mal vplyv aj postup samotného sťažovateľa, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala samotná povaha prejednávanej veci.

12. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právnej a skutkovej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o žalobách v oblasti tzv. spotrebiteľského práva tvorí pomerne rozšírenú a bežne prejednávanú agendu všeobecných súdov (v danom prípade ide o rozhodovanie o sporných nárokoch z dohody o zrážkach zo mzdy, pozn.). Zo spisového materiálu, ako aj z vyjadrení okresného súdu (resp. zákonného sudcu, pozn.) zároveň vyplýva, že na účel vydania rozhodnutia vo veci nebolo potrebné vykonávať rozsiahle dokazovanie, postačovalo uskutočniť jediné pojednávanie. Uvedené kritérium tak nie je spôsobilé ospravedlniť vznik prietáhov v napadnutom konaní.

13. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v jeho postupe nevzhladol žiadne okolnosti, ktoré by zásadným spôsobom negatívne ovplyvnili dĺžku napadnutého konania. Z obsahu predloženého spisového materiálu okresného súdu nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by mohla byť v tomto ohľade daná na ťarchu samotnému sťažovateľovi. K argumentácii okresného súdu v tejto časti je nutné zdôrazniť, že využitie procesných prostriedkov je vecou sporovej strany a súd je v tomto limitovaný len tým, že musí vyčkat' na uplynutie lehoty na vykonanie úkonu (v prípade sťažovateľa na podanie jeho vyjadrenia, pozn.).

14. K tretiemu kritériu, a to postupu okresného súdu, je potrebné uviesť, že po preštudovaní okresným súdom predloženého spisového materiálu ústavný súd v napadnutom konaní jednoznačne identifikoval jeho nečinnosť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd v období od 5. mája 2017 (keď mu bolo doručené uznesenie krajského súdu, pozn.) až do 3. augusta 2021 (teda v súčte približne 4 rokov, pozn.) nevykonal vo veci absolútne žiadny procesný úkon. Okresný súd až následne nariadil pojednávanie na 28. september 2021 a sťažovateľa zároveň vyzval na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovanej v 1. rade (doručené mu ešte 10. apríla 2017, pozn.).

15. Na základe uvedeného, vychádzajúc aj z obsahu súdneho spisu okresného súdu, ústavný súd dospel v danom prípade k jednoznačnému záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Po zhodnotení všetkých okolností musí ústavný súd skonštatovať, že prietahy idú primárne na vrub postupu okresného súdu v dôsledku jeho už uvedenej absolútnej nečinnosti počas obdobia trvajúceho približne 4 roky. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že napadnuté

konanie od podania žaloby sťažovateľa (16. decembra 2016, pozn.) až do právoplatného ukončenia sporu (vrátane vydania uznesenia okresného súdu o trovách konania, pozn.) ako celok trvalo približne 5 rokov. Aj s poukazom na to je permanentná približne 4-ročná absolútna nečinnosť okresného súdu ústavnoprávne absolútne neakceptovateľná. Zároveň je nutné podotknúť, že „argumentácia“ okresného súdu v súvislosti s opatreniami zavedenými proti šíreniu ochorenia COVID-19 (čo je zaiste objektívna okolnosť, pozn.) však v danom prípade neobstojí, pretože minimálne od mája roku 2017 až do marca roku 2020 (teda takmer 3 roky, pozn.) okresnému súdu v tejto súvislosti nič nebránilo v riadnom konaní vo veci. Zároveň tiež s poukazom na uvádzané personálne aspekty v spojení s množstvom agendy, ktorú musí okresný súd a zákonný sudca riešiť, ústavný súd v zmysle už svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti, a nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľa. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že uvedené je aj otázkou organizácie práce, a to nielen samotného zákonného sudcu, ale aj vedenia súdu. Ústavný súd zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020).

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

17. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí rozhodnutia o porušení namietaných práv prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa už okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol (rozsudkom okresného súdu z 28. septembra 2021, pozn.) a taktiež už bolo právoplatne rozhodnuté aj o trovách konania (uznesením okresného súdu o trovách konania, pozn.), ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

18. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. Sťažovateľ požadoval priznanie zadost'učinenia vo výške 5 000 eur. Uvedené odôvodňoval primárne celkovou dĺžkou napadnutého konania, keď sa podľa názoru sťažovateľa v dôsledku nečinnosti okresného súdu mňa

účinkom aj preventívny a sankčný význam konania proti ekonomicky silnejšiemu protivníkovi, ako aj poukazom na samotné postavenie sťažovateľa v spore ako slabšej strany – spotrebiteľa.

19. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

20. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na tieto základné okolnosti. Prvou je zohľadnenie celkovej dĺžky napadnutého konania pred okresným súdom, no najmä okolnosť približne 4-ročnej absolútnej nečinnosti okresného súdu vo veci. Zároveň však ústavný súd v tejto súvislosti prihliadal aj na to, že už v rámci predchádzajúceho postupu bola sťažovateľovi zo strany okresného súdu poskytnutá nevyhnutná neodkladná ochrana jeho práv, a to uznesením o neodkladnom opatrení. Taktiež bolo prihliadnuté na skutočnosť, že v čase podania ústavnej sťažnosti už bolo vo veci nariadené pojednávanie, na ktorom okresný súd aj meritórne rozhodol (rozsudkom okresného súdu z 28. septembra 2021, pozn.), pričom toho času je konanie právoplatne ukončené (vrátane rozhodnutia o trovách konania, pozn.), preto ústavný súd rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 500 eur (bod 2 výroku nálezu).

21. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovел tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

22. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 384,08 eur (bod 3 výroku nálezu).

23. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Celkovo tak sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov v sume 384,08 eur. Podanie právneho zástupcu sťažovateľa (replika k vyjadreniam okresného súdu, pozn.) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie, v ktorom by boli uvedené akékoľvek nové relevantné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej, preto odmenu zaň nepriznal (a právny zástupca si ju ani neuplatnil, pozn.).

24. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 12. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu